

nyt Skridt fremad imod det, som bør være Ende-målet, nemlig Vedtagelsen af en fælles skandinaviske Lov om Eiendomsretten saavel i litterær som i artistisk Henseende. Det vilde i saa Fald være at gøre et nyt Led til den Række, vi for ikke mange Aar siden begyndte, idet vi have faaet en fælles Lovgivning paa Møntomraadet og i disse Dage her fra Rigsdagens Side have lagt den sidste Haand paa et Arbejde, der vedrører et Handels-omraade af megen Betydning, ved Vedtagelsen af den store nordiske Beyellov. Man vilde her-ved ogsaa faae en fælles nordisk Lovgivning med Hensyn til den litterære og kunstneriske Eiendomsret. Det har derfor glædet mig at læse disse Ytringer i det nævnte Blad, i hvis Slutning det udtales, at en saadan fælles Lovgivning ganske vist vilde være et smukt Udtryk for den aandelige Solidaritet, der hersker mellem Landene. Jeg tør imidlertid ikke vente, at den høitærede Indenrigsminister er belavet paa at besvare mit Spørgsmaal, forsaavidt det ogsaa angaar den litterære Eiendomsret, og jeg skal derfor slutte med at rette følgende Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister:

Spvad er der fra Regjeringens Side foretaget, for at den gjensidige nordiske Rettsbeskyttelse, som ved Konventionen af 27de November 1879 er tilveiebragt med Hensyn til den litterære Eiendomsret, kan blive udstrakt ogsaa til Kunstnerretten i de tre nordiske Riger?

Indenrigsministeren (Skeel): Der er fra Indenrigsministeriets Side ikke foretaget Noget i denne Henseende, ligesaa lidt som der fra den svenske Regjeringens Side er foretaget noget Skridt, sigtende til at tilveiebringe en Overenskomst paa dette Omraade. Det ærede Medlem har allerede nævnt de Lovbestemmelser, som angaa Beskyttelse af den kunstneriske Eiendomsret, et Udtryk, som jeg tror, er mere adækvat end Udtrykket „Kunstnerretten“, hvilket jeg ikke tidligere har kjendt, og som ialtsald lettere turde kunne forstaaes om noget Andet end det, der her tale om. Det ærede Medlem har nævnt de danske Lovbestemmelser, der angaa dette Forhold, og de indeholde ganske vist tillige det, at man ved kongelig Anordning kan gjøre dem anvendelige paa de paa andet Sted udførte eller udgivne Kunstarbejder. Det ærede Medlem nævnde ligeledes de i Sverrig gjældende Bestemmelser, som have en ganske tilsvarende Pasfus, hvoraf da følger, at fuldstændig Gjensidighed kan indføres i begge Lande. De svenske Lovbestemmelser ere næsten ordret overensstemmende med de danske, dog med en mindre Forskjel, idet Eneretten i Sverrig kun gjælder i 10 Aar efter den Paagjældendes Død, medens den i Danmark

gjælder 30 Aar efter den Paagjældendes Død. Den danske Lov giver Beskyttelse for Kunstarbejder, der ere udførte eller udgivne her i Riget ikke blot af Danske, men ogsaa af fremmede Nationaliteter, og det Samme maa anses at være Tilfældet med de svenske Lovbestemmelser. I Norge er Forholdet noget anderledes. Der gjælder en Lov af 12te Mai 1877, der har samme Pasfus som de danske og svenske Love om en Udgang til at indrømme Gjensidighed ved kongelig Anordning paa andre Steder, hvor man kan tilbyde den samme Sikkerhed; men Loven er ikke lidet forskjellig fra den svenske og danske i Detaillerne af sit Indhold, blandt Andet ogsaa i den Henseende at Beskyttelsen for Kunstnerretten gjælder 50 Aar efter den Paagjældendes Død. Derhos er der den væsentlige Forskjel, at Beskyttelsen kun gjælder for Kunstværker af indenlandske Kunstnere og for Bærfer, der udkomme paa Indlændingers Forlag. Imidlertid er der, som sagt, ogsaa i Norge en Bestemmelse om, at Beskyttelsen kan udvides ogsaa til Fremmede under Forudsætning af Gjensidighed. Denne Gjensidighed er for Danmarks Vedkommende, som det ærede Medlem bemærkede, endnu kun bragt til praktisk Anvendelse overfor Frankrig ved en Anordning af 5te Mai 1866. Naar der nu spørges, om der overfor Sverrig og Norge er Trang til en saadan gjensidig Beskyttelse, da forekommer det mig ipinesaldende, at en saa stor Trang som til Beskyttelse for den litterære Eiendomsret er ialtsald ikke tilstede. Naar der tales om Beskyttelse for Kunstværker, der bestaa af et enkelt Arbejde, da ses det jo, at en Gjengivelse af et saadant Kunstværk kun kan udføres paa det Sted, hvor Arbejdet er tilstede. Der er altsaa ikke Tvivl om, at den Beskyttelse vil være tilstrækkelig, som ydes ved det Steds Love, hvor Kunstværket er. I denne Henseende behøves altsaa ingensomhelst Beskyttelse for den kunstneriske Eiendomsret. Spvad Kunstværker, der fremtræde i en Mangfoldighed, angaar, hvilket er Tilfældet med Kobberstik, Litografier eller Træsnit, er der heller ikke stor Sandsynlighed for, at der paa dette Omraade vil trænges til nogen Beskyttelse, idet Overførelsen af saadanne Kunstværker til fremmede Lande kun vil forbyde dem i en overordentlig lille Grad, og der er meget ringe Sandsynlighed for, at det vil kunne betale sig for Nogen paa andet Sted ved Udvælgelse af Kunst at gjengive saadanne Bærfer. Jeg tror altsaa heller ikke, at Sagen i dette Tilfælde egentlig har Betydning. Noget anderledes stiller det sig med Hensyn til den mekaniske Gjengivelse af Kunstværker, fornemlig det saakaldte Lystryk. Der kommer det imidlertid væsentligt an paa den Kunstfærdighed, som kan være tilstede i den heromhandlede Gjengivelse og som ogsaa er nedlagt i Arbejdet, men der vil Gjengivelsen i